

Arrest

**nr. 100 873 van 12 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012, in eigen naam en als wettige vertegenwoordiger van hun minderjarige dochters X en X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op het arrest nr. 98 586 van 8 maart 2013 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten H. RIAD en S. BENKHELIFA loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, X en hun minderjarige dochters X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2009 en hebben zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 17 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 12 oktober 2012.

1.3. Op 26 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van K. S. K.:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 10/4/1349 (Afghaanse kalender, 1 juli 1970). Toen u nog heel jong was, verhuisde u met uw ouders van de provincie Parwan naar de wijk Shor Bazaar in de stad Kabul, om u tien jaar later in de wijk Karte Parwan van de hoofdstad te vestigen. Gedurende negen jaar ging u naar school om vervolgens in de stoffenwinkel van uw familie te gaan werken. U trouwde met H.(...) K.(...) K.(...) (O.V. 6.420.142) op 18/6/1373 (9 september 1994). Samen kregen jullie twee dochters. Omwille van de vernederingen, mishandelingen en druk om zich te bekeren die u van de moslimbevolking moest verduren, verliet u samen met uw gezin op 28 hamal 1388 (17 april 2009) Afghanistan.

Op 20 april 2009 kwam u in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Op 9 december 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 13 april 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Uw beroep voor de Raad van State werd op 30 mei 2011 verworpen.

U diende een tweede asielaanvraag in op 12 oktober 2011.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag leggen u en uw echtgenote drie paspoorten, twee geloofsattesten, twee verklaringen, zes bundels gekopieerde verblijfsdocumenten en een medisch attest neer.

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan. Als nieuwe elementen legt u de hierboven vernoemde documenten neer. U brengt geen wijzigingen aan bij uw eerdere verklaringen.

De nieuwe elementen waarop u uw tweede asielaanvraag stoelt kunnen de initiële appreciatie van uw nood aan bescherming niet ombuigen. Zo leveren de paspoorten geen bewijs voor uw beweerde verblijf in Afghanistan (CGVS p.2). In deze dient in herinnering te worden gebracht dat niet uw Afghaanse nationaliteit in twijfel werd getrokken door de asielinstanties, maar dat er in de vorige beslissingen werd gesteld dat u wegens het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw profiel, reële situatie en verblijfplaatsen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Het voorleggen van uw paspoort werpt geen nieuw licht op deze vaststelling.

De gekopieerde Europese verblijfsvergunningen zouden toebehoren aan familieleden en verwanten van u. Uit deze documenten kan de verklaarde familieband evenwel niet afgeleid worden. Evenmin geeft dit een zicht op de redenen waarom er geoordeeld werd dat deze personen bescherming behoeven of de nationaliteit kan worden toegekend. Zelfs indien de neergelegde verblijfsvergunningen aan familieleden van u toebehoren, kan het feit dat zij een verblijfsvergunning bekwamen in een Europees land uw beweerde verblijf in Afghanistan noch uw asielmotieven ondersteunen (CGVS p.3). Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden beoordeeld, met in acht name van alle aspecten van het specifieke asieldossier.

De verklaring van Ravender Singh werd op uw aanvraag opgesteld om te dienen in uw asielaanvraag. Derhalve kan de verklaring niet als objectief worden beschouwd en verliest het zijn bewijskracht. Net zozeer als de verklaring van het politiebureau, die u eveneens via Ravender Singh aanvroeg. U stelt immers zelf, bij monde van uw advocaat, dat de Afghaanse politie gekend is als de meest corrupte ter wereld (CGVS H.(...) K.(...) p.2). De geloofsattesten werden opgemaakt door de gurdwara in Vilvoorde en verklaren dat u en uw vrouw het Sikhisme aanhangen. Deze attesten kunnen net zo min als het medisch attest betreffende de zwangerschap van uw echtgenote uw asielmotieven kracht bij zetten.

De nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag hebben de vaststelling dat u uw beweerde verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig maakt niet kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van H. K. K.:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sich van origine te zijn. U bent geboren op 15/5/1351 (Afghaanse kalender, 6 augustus 1972). Toen u nog heel jong was, verhuisde u met uw ouders van de provincie Parwan naar de wijk Karte Parwan in de stad Kaboel. Tot het zesde leerjaar ging u naar school. U huwde K.(...) K.(...) S.(...) (O.V. 6.420.142) op 18/6/1373 (9 september 1994). Samen kregen jullie twee dochters. Omwille van de vernederingen, mishandelingen en druk om zich te bekeren die u en uw echtgenoot van de moslimbevolking moest verduren, verliet u samen met uw gezin op 28 hamal 1388 (17 april 2009) Afghanistan. Op 20 april 2009 kwam u in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Op 9 december 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 13 april 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Uw beroep voor de Raad van State werd op 30 mei 2011 verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in op 12 oktober 2011.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag leggen u en uw echtgenoot drie paspoorten, twee geloofsattesten, twee verklaringen, zes bundels gekopieerde verblijfsdocumenten en een medisch attest neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde nieuwe elementen aanhaalt als uw echtgenoot in zijn tweede asielaanvraag. Zoals blijkt uit de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, slagen deze nieuwe elementen er niet in een ander licht te werpen op de initiële beoordeling door het Commissariaat-generaal van uw nood aan bescherming. De vluchtelingenstatus zowel als de subsidiaire beschermingsstatus moeten u derhalve geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt:

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan. Als nieuwe elementen legt u de hierboven vernoemde documenten neer. U brengt geen wijzigingen aan bij uw eerdere verklaringen.

De nieuwe elementen waarop u uw tweede asielaanvraag stoelt kunnen de initiële appreciatie van uw nood aan bescherming niet ombuigen. Zo leveren de paspoorten geen bewijs voor uw beweerde verblijf in Afghanistan (CGVS p.2). In deze dient in herinnering te worden gebracht dat niet uw Afghaanse nationaliteit in twijfel werd getrokken door de asielinstanties, maar dat er in de vorige beslissingen werd gesteld dat u wegens het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw profiel, reële situatie en verblijfplaatsen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Het voorleggen van uw paspoort werpt geen nieuw licht op deze vaststelling.

De gekopieerde Europese verblijfsvergunningen zouden toebehoren aan familieleden en verwanten van u. Uit deze documenten kan de verklaarde familieband evenwel niet afgeleid worden. Evenmin geeft dit een zicht op de redenen waarom er geoordeeld werd dat deze personen bescherming behoeven of de nationaliteit kan worden toegekend. Zelfs indien de neergelegde verblijfsvergunningen aan familieleden van u toebehoren, kan het feit dat zij een verblijfsvergunning bekwamen in een Europees land uw beweerde verblijf in Afghanistan noch uw asielmotieven ondersteunen (CGVS p.3). Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden beoordeeld, met in acht name van alle aspecten van het specifieke asieldorfier.

De verklaring van Ravender Singh werd op uw aanvraag opgesteld om te dienen in uw asielaanvraag. Derhalve kan de verklaring niet als objectief worden beschouwd en verliest het zijn bewijskracht. Net zozeer als de verklaring van het politiebureau, die u eveneens via Ravender Singh aanvroeg. U stelt immers zelf, bij monde van uw advocaat, dat de Afghaanse politie gekend is als de meest corrupte ter wereld (CGVS H.(...) K.(...) p.2). De geloofsattesten werden opgemaakt door de gurdwara in Vilvoorde en verklaren dat u en uw vrouw het Sikhisme aanhangen. Deze attesten kunnen net zo min als het medisch attest betreffende de zwangerschap van uw echtgenote uw asielmotieven kracht bij zetten.

De nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag hebben de vaststelling dat u uw beweerde verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig maakt niet kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren vragen verzoekers om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verwijzen.

Verzoekers kunnen in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Met toepassing van artikel 39/12 en 39/6, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en een manifeeste appreciatiefout, voeren verzoekers in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissingen geen antwoord geven op de vraag of er een risico op vervolging bestaat op basis van het toebehoren tot een religieuze minderheid. Zij wijzen erop dat niet wordt betwist dat zij Afghanen zijn, noch dat zij Sikhs zijn. Volgens verzoekers worden Afghaanse Sikhs en Hindoes over het algemeen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend als vluchteling, tenzij hun recent verblijf wordt betwist. Ter staving van hun betoog dat dergelijke personen een risicoprofiel hebben, verwijzen verzoekers naar rapporten van UNHCR en US Department of State, alsook naar Algemene Ambtsberichten en rechtsleer van S. Bodart. In casu kan een weigering van de vluchtelingenstatus volgens verzoekers alleen verantwoord worden als de asielinstanties de mogelijkheid om terug te keren naar en de vestiging in Kabul als redelijk beschouwen. Om tot die conclusie te komen moet het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gebruik maken van de artikelen 48/5, § 3 en 57/7bis van de vreemdelingenwet, aldus nog verzoekers. Zij verduidelijken dat een asielpcedure tot doel heeft het risico op vervolging te onderzoeken ten opzichte van het land van nationaliteit en niet om de asielzoeker aan een kennisexamen te onderwerpen. Het zogenaamde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker verandert niets aan de vaststelling dat hij vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zij laken dat de bestreden beslissingen zwijgen over het risico op vervolging en het behoren tot een welbepaalde groep. Nochtans is het behoren tot een welbepaalde religieuze minderheid volgens verzoekers genoeg om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Ter staving van hun betoog verwijzen verzoekers naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Tevens verwijzen zij naar rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar wordt geoordeeld dat het principe van een veilige derde land niet toepasbaar is in de Belgische wetgeving en waar een onderzoekskader werd ontwikkeld om de mogelijke nationaliteit van een asielzoeker te bepalen. Tot slot wordt in het verzoekschrift verwezen naar een nota van BCHV over het argument van ‘recent verblijf’ alsook naar een nota van UNHCR waarin duidelijke aanbevelingen worden gedaan betreffende Sikhs en Hindoes afkomstig uit Afghanistan. In het geval het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat er een mogelijkheid van bescherming in India zou bestaan, geeft UNHCR praktische informatie aan het Commissariaat-generaal om dit in India te kunnen onderzoeken bij het lokaal UNHCR-kantoor. Het is volgens verzoekers dan ook aan het Commissariaat-generaal om zijn eigen hypothese te onderzoeken en te bewijzen, met name om na te gaan of er een mogelijkheid tot bescherming bestaat in het ‘veilig derde land’ die zou kunnen verantwoorden dat het onderzoek naar de risico’s in geval van terugkeer niet ten opzichte van Afghanistan worden onderzocht. In casu doet het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niets anders dan geen geloof hechten aan hun recent verblijf en wordt geen moeite gedaan om UNHCR te contacteren om na te gaan of zij effectief in een ander land een verblijfsalternatief hebben, werkwijze welke in het arrest *Singh* door het EHRM in strijd met artikel 3 EVRM werd bevonden.

In een tweede onderdeel – wat betreft hun geloofwaardigheid – wijzen verzoekers erop dat zij een attest van Ravinder Singh, een bekende verdediger van de rechten van de Afghaanse Sikh gemeenschap, hebben toegevoegd. Verzoekers betogen dat de Afghaanse politie weliswaar corrupt is maar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen Ravinder Singh niet zo maar kan beschuldigen van corruptie. De diensten van Cedoca gebruiken bovendien zelf Ravinder Singh om informatie over de Sikh gemeenschap te verkrijgen en er is geen enkele informatie die zijn integriteit in twijfel kan brengen, aldus verzoekers. Zij menen dan ook dat de aanpak van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die erin bestaat de documenten die de kern van hun aanvraag tot bescherming betreffen opzij te schuiven door ze niet overtuigend te oordelen zonder eerst hun authenticiteit na te gaan terwijl dit gemakkelijk bij de heer Singh kon geschieden, in strijd is met de artikelen 3 en 13 EVRM en met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel laken verzoekers dat de bestreden beslissingen geen enkele motivatie bevatten betreffende hun minderjarige dochters. De situatie in Afghanistan is welbekend en iedereen kent het gevaar voor kinderen, in het bijzonder voor meisjes, aldus verzoekers. Ter staving van hun betoog verwijzen zij naar een persbericht van UNICEF, de uitspraak van de directeur van UNICEF dat Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen, Algemene Ambtsberichten over Hindoes en Sikhs en aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties. Volgens verzoekers kan men niet betwisten dat het in het hoger belang van de kinderen is om niet naar Afghanistan terug te gaan. Zij wijzen erop dat verzoekster heel duidelijk over een specifieke vrees voor haar dochters heeft gesproken. Deze subjectieve vrees wordt door internationale bronnen ondersteund en verzoekers verwijzen in dit verband naar het arrest *N. v. Sweden*, application no. 23505/09 van het EHRM van 20 juli 2010. Verzoekers wijzen erop dat hun dochters verwesterd zijn en stellen dat tevens rekening dient te worden gehouden met de Afghaanse wetgeving die verbiedt dat een jonge vrouw haar huis verlaat zonder de toestemming van haar vader of echtgenoot. Zij zijn de mening toegedaan dat Afghaanse vrouwen dan ook kunnen worden beschouwd als een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève daar ze zowel door de maatschappij in het algemeen als door de Afghaanse autoriteiten discriminatie en vervolging ondergaan en zij wijzen er in dit verband op dat ook artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de Kwalificatierichtlijn duidelijk spreken van gendergebonden vervolging. Verzoekers stellen dat de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het hogere belang van het kind in rekening moesten nemen. Door dit niet te doen schendt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen artikel 22bis van de Grondwet en de motiveringsverplichting, aldus verzoekers. De naleving van artikel 22bis van de Grondwet is immers een verplichting die geldt voor alle auteurs van administratieve beslissingen, verplichting welke nochtans absoluut niet wordt nageleefd voor de kinderen van asielzoekers. In toepassing van artikel 22bis van de Grondwet en artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, vragen verzoekers ten slotte dat hun dochters door de Raad zouden worden gehoord teneinde hun niet-traditionele levensstijl en hun vrees voor vervolging te onderzoeken.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen enkel over een recent verblijf wordt gesproken. Zij wijzen erop dat hoewel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat er in Kabul een mogelijk intern vluchtalternatief bestaat, hieraan in alle beslissingen wordt toegevoegd dat er meer bepaald geen risico bestaat voor “gewone burgers” in Kabul. Verzoekers benadrukken dat zij, als behorende tot de Sikh minderheid, echter geen “gewone burgers” zijn maar zij integendeel een risicoprofiel hebben. Zij wijzen erop dat zij in heel Afghanistan een gevaar lopen aangezien zij Sikhs zijn en dat hun minderjarige dochters voorts een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling als jonge vrouwen met een niet-traditionele levensstijl. De stereotiepe motivering van de bestreden beslissingen bewijst volgens verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Request for information on Afghans in India”* van UNHCR, het rapport *“Afghan Hindus and Sikhs: Their Situation and Recommendations for the Assessment of Claims”* van UNHCR van juli 2011, het document *“Country guidance regarding children in Afghanistan”* van 6 juli 2011 en een foto van de dochters van verzoekers.

3.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat hun eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan hun verklaarde

verblijf in Afghanistan en de nieuwe elementen waarop zij hun tweede asielaanvraag stonden de initiële appreciatie van hun nood aan bescherming niet kunnen ombuigen.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.6. Zonder verzoekers hun eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, dient te worden vastgesteld dat in 's Raads arrest nr. 59 631 van 13 april 2011 met betrekking tot verzoekers afkomst en verblijf gedurende de jaren voor zijn komst naar België, werd geoordeeld als volgt: *“(…) Voorts is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij na zijn verhuis uit Parwan steeds in de stad Kaboel gewoond heeft. De commissaris-generaal heeft immers vastgesteld dat verzoeker het aantal hindoe- en sikhfamilies in Kaboel volledig onderschat, dat hij over enkele vooraanstaande leden van zijn gemeenschap maar weinig informatie kan geven, dat hij een belangrijke betoging – waaraan hij zelf deelnam – volledig verkeerd in de tijd plaatst, dat hij verkeerdelijk meende dat zijn gemeenschap en niet de overheid de oude crematieplaats opknapte, dat zijn kennis van het Afgaanse geld erg beperkt is, dat hij niet op de hoogte is van een aantal beruchte aanslagen, dat hij weinig of niets kan zeggen over een aantal bekende personen, dat zijn kennis van televisiezenders en -programma's beperkt is, dat hij niet vertrouwd is met het Pashtunistanplein, dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn leven niet in de Afgaanse context kan plaatsen, zoals zijn huwelijk en de geboorte van zijn oudste dochter en dat hij niet aannemelijk kan maken waarom hij Afghanistan niet veel eerder verlaten heeft. De verklaringen die verzoeker in zijn verzoekschriften geeft voor deze vaststellingen kunnen deze niet weerleggen. Zo stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor het aantal sikhfamilies genoemd heeft die hij persoonlijk kent. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat aan verzoeker gevraagd werd hoeveel hindoes en sikhs er ongeveer in Kaboel wonen en dat hij antwoordde dat er 25 tot 30 families wonen (gehoorverslag, 5). Uit de vraagstelling blijkt dus duidelijk dat naar het totale aantal hindoes en sikhs in Kaboel gevraagd werd en ook in zijn antwoord heeft verzoeker niet verduidelijkt dat hij enkel het aantal families noemde die hij kent. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker over Ravinder Singh en over Anarkali inderdaad een aantal zaken wist (gehoorverslag, 4-5). Het blijft echter wel opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat Ravinder Singh steeds in Kaboel gewoond heeft, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij vijf jaar in Delhi woonde en in 2002 terugkeerde naar Kaboel (The Times of India 10 juni 2003). Verder beweert verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij nooit gezegd heeft dat de betoging in 2009 plaatsvond, maar dat hij gezegd heeft dat het “meer dan twee jaar geleden” was. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de betoging in hamal 1388 was, wat overeenkomt met april 2009 (gehoorverslag, 5-6). Over de aanslagen in Kaboel stelt verzoeker dat hij zich de data niet meer herinnert maar wel de aanslagen zelf. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij zich geen aanslag op Karzai kon herinneren en ook van problemen met het Serena Hotel had hij geen weet (gehoorverslag, 4 en 7). Voorts stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat hij tijdens het bewind van de moedjahedien getrouwd is. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat hij eerst verklaarde dat hij tijdens het bewind van de taliban getrouwd is en later zijn verklaring wijzigde (gehoorverslag, 9). Ook wat de geboorte van zijn oudste dochter betreft, verklaarde hij eerst dat zij tijdens het bewind van Najibullah geboren is en later dat het tijdens het bewind van de taliban was (gehoorverslag, 4 en 9). Gelet op al deze elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na zijn verhuis uit Parwan steeds in de stad Kaboel gewoond heeft.*

De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vlucht naar België verbleef, is wel degelijk van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Zoals verzoeker terecht opmerkt moet het risico op vervolging beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Hetzelfde geldt voor de

beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Door over zijn verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maakt verzoeker het zelf niet aannemelijk dat hij vluchteling is of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over waar hij de laatste jaren verbleef. Het feit dat de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt dat het geen twijfel leidt dat verzoeker een zekere tijd in Kaboel heeft doorgebracht, doet hieraan geen afbreuk. Ook het paspoort dat de Afghaanse ambassade aan verzoeker heeft afgeleverd, sluit niet uit dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, wordt van hem niet verwacht dat hij aantoonde dat hij niet uit een ander land komt, maar wel dat hij geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn asielrelaas. Op een asielzoeker rust immers de plicht om de waarheid te vertellen (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidsincidenten in Kaboel en naar de slechte situatie voor kinderen in Afghanistan is hier verder niet dienstig, aangezien hij geen duidelijkheid verschaft over zijn nationaliteit en zijn nood aan bescherming. Het attest van de sikhtempel bevestigt dat verzoeker het sikhisme belijdt, wat aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigt.” (eigen onderlijning)

In arrest nr. 59 632 van 13 april 2011 werd ten aanzien van verzoekster een volgbeslissing genomen, waarin de motivering zoals opgenomen in arrest nr. 59 631 werd hernomen. Deze arresten zijn bekleed met het gezag van gewijsde.

3.7.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

3.7.2. In casu leggen verzoekers een Afghaans paspoort voor, afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel op 27 december 2010. Uit deze documenten blijkt dat zij beschikken over de Afghaanse nationaliteit, wat in de bestreden beslissingen overigens niet wordt betwist. Evenmin kan worden betwist dat zij behoren tot de Sikh-minderheid. Gelet op de door verzoekers bijgebrachte en in voorliggend verzoekschrift geciteerde informatie en mede in acht genomen de informatie gevoegd aan de verweernota van 11 december 2012 (Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Hindoes en Sikhs*" van 11 april 2012) dienen verzoekers te worden gevolgd waar zij stellen dat Sikhs en Hindoes in Afghanistan een risicoprofiel hebben en te lijden hebben onder vervolging en discriminatie. Daarnaast werd in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering na hun verhuis uit Parwan toen zij nog heel jong waren steeds in te stad Kabul te hebben gewoond en dat zij niet de waarheid vertelden over waar zij al die jaren voor hun vlucht naar België verbleven. In de gegeven omstandigheden, inzonderheid het feit dat zij weinig of geen affiniteit hebben met Afghanistan en überhaupt niet kan worden vastgesteld dat zij daar nog familie hebben of een netwerk waar zij kunnen op terugvallen, is de Raad *in casu* dan ook van oordeel dat verzoekers, die in het bezit zijn van een Afghaans paspoort, niet kunnen "terugkeren" naar Kabul, Afghanistan.

3.7.3. Het louter voorleggen van hun Afghaans paspoort ontslaat verzoekers evenwel niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. De Raad herhaalt in dit verband dat in hoger genoemde arresten reeds werd geoordeeld dat er geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen, dat bovendien verzoekers hun belang verliezen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen en dat het paspoort dat door de Afghaanse ambassade werd afgeleverd niet uitsluit dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of dat zij in een ander land een beschermingsstatus genieten.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*” (artikel 2, k van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is.

De vluchtelingenstatus kan in dat geval slechts worden erkend wanneer men de bescherming van geen van de landen waarvan men de nationaliteit bezit kan of wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging (G. S. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law, Second Edition*, Oxford, Oxford University Press, 1996, 43-44).

In zoverre verzoekers de mening lijken te zijn toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat er een mogelijkheid van bescherming in India zou bestaan, zij in dit verband argumenteren dat het aan het Commissariaat-generaal is om zijn eigen hypothese te onderzoeken en te bewijzen, met name om na te gaan of er een mogelijkheid tot bescherming bestaat in het ‘*veilig derde land*’ en zij de commissaris-generaal verwijten dat UNHCR niet werd gecontacteerd om na te gaan of zij in een ander land effectief een verblijfsalternatief hebben, wijst de Raad er vooreerst op dat het concept van ‘*veilig derde land*’ in de bestreden beslissingen niet wordt toegepast. Zoals verzoekers terecht opmerken in het verzoekschrift, bestaat hiervoor in België immers geen wettelijke basis. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift is dan ook niet relevant.

Voorts gaan zij met hun betoog uit van een selectieve lezing van de door hen zelf geciteerde rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar wordt gesteld dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker wiens taak het is om alle nodige elementen en documenten nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen.

In casu leggen verzoekers paspoorten voor waaruit hun Afghaanse nationaliteit moet blijken. Deze documenten bieden evenwel geen enkele indicatie over hun werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België. De Raad herhaalt dat deze stukken bovendien niet uitsluiten dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of dat zij in een ander land een beschermingsstatus genieten of als vluchteling werden erkend. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties nog steeds het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend. Verzoekers geven hiermee naar het oordeel van de Raad doorheen hun opeenvolgende asielaanvragen uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. De Raad verwijst in dit verband nog naar hoger aangehaalde richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) “*mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient*”, waarbij onder “*elementen*” wordt verstaan “*de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)*”. Ook het door verzoekers uitgebreid geciteerde arrest *Singh et autres c. Belgique* staat hen niet toe hun ware verblijfplaatsen doelbewust te verhullen en het onderzoek hiernaar enkel en alleen over te laten aan de Belgische asielinstanties.

Voorts blijkt uit de door verzoekers bijgebrachte informatie en de door de nota toegevoegde informatie dat Afghaanse Sikhs en Hindus massaal Afghanistan verlieten in december 1992 en een grote groep zich vestigde in India, anderen richting Moskou trokken. In 2001, na de val van de Taliban, keerde een significante groep terug naar Afghanistan. Specifiek voor India kan vastgesteld worden dat de situatie van Afghaanse Sikhs in India lamentabel is. Zo is India geen partij bij de Conventie van Genève en bestaat er evenmin nationale wetgeving betreffende de bescherming van vluchtelingen, hebben sinds 2005 slechts 657 van de ongeveer 6000 Afghaanse Sikh/Hindu vluchtelingen de Indiase nationaliteit bekomen, hebben vluchtelingen en asielzoekers officieel niet het recht om te werken en kunnen zij slechts werk vinden in de 'informal sector', waar zij te kampen hebben met lage lonen, armoede en uitbuiting, krijgen vluchtelingen en asielzoekers de laatste jaren steeds vaker te maken met racisme, vijandigheid en geweld en wordt het voor hen steeds moeilijker om hun verblijf in India te regulariseren. Vrouwen en meisjes hebben in het bijzonder dagelijks te kampen met problemen met documenten, toegang tot basisvoorzieningen en seksueel en gendergerelateerd geweld, waartegen zij slechts beperkte wettelijke beschermingsmechanismen kunnen aanwenden. Gelet op het voorgaande, hebben verzoekers er aldus geen belang bij om te verzwijgen dat zij in de jaren voor hun komst naar België bijvoorbeeld in India of elders hebben verbleven indien zij een vorm van internationale bescherming wensen te bekomen. Dat zij niettemin blijven volharden in hun ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot hun afkomst uit Kabul, Afghanistan, wijst er naar het oordeel van de Raad dan ook op dat zij doelbewust essentiële informatie met betrekking tot hun herkomst, verblijf en/of nationaliteit(en) achterhouden.

De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoekers zelf. Verzoekers verhinderen zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland – waartoe niet anders dan kan worden besloten gelet op verzoekers hun manifest bedrieglijke verklaringen met betrekking tot hun verblijf in Afghanistan – valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak op internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van hun eerste asielaanvraag, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.

3.7.4. De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van hun asielaanvraag in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissingen vormen de door hen voorgelegde paspoorten geen bewijs van hun beweerde verblijf in Afghanistan, kan uit de gekopieerde Europese verblijfsvergunning van beweerde familieleden en verwanten de verklaarde familieband niet worden afgeleid en bieden deze verblijfsvergunningen geen enkele ondersteuning voor hun beweerde verblijf in Afghanistan of elders en hun asielmotieven, kan de verklaring van het politiebureau niet als objectief worden beschouwd en kunnen ook de geloofsattesten die werden opgemaakt in de Gurdwara in Vilvoorde en het medisch attest betreffende verzoeksters zwangerschap de aangehaalde asielmotieven geen kracht bijzetten. Deze motieven worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat ze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook het attest van Ravinder Singh vermag niet de geloofwaardigheid van verzoekers hun voorgehouden afkomst en verblijf in Kabul te herstellen. Niet alleen legt verzoeker vage en bedenkelijke verklaringen af over de wijze waarop hij dit attest heeft bekomen (gehoor CGVS dd. 12 oktober 2012, p. 2), daarnaast vertoont het attest een duidelijk gedongen karakter daar het op uitdrukkelijke vraag van verzoeker werd opgesteld. Dienvolgens kan deze verklaring niet als objectief bewijs worden aanvaard. Verzoekers blijken er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, in tegenstelling tot voornoemde zaak Singh, geen betekenisvolle documenten hebben neergelegd met betrekking tot hun vroegere verblijfsplaats(en).

3.7.5. Ook de verwijzing naar en de neerlegging van rapporten van algemene aard over de positie van vrouwen en de slechte situatie voor kinderen in Afghanistan en de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift is verder niet dienstig aangezien verzoekers geen duidelijkheid verschaffen over hun afkomst, verblijf, nationaliteit(en) en hun nood aan bescherming. Bovendien oordeelde de Raad reeds onder punt 3.7.2. dat verzoekers in de gegeven omstandigheden niet kunnen terugkeren naar Kabul, Afghanistan.

3.7.6. Daargelaten de vraag of uit artikel 12 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet de plicht kan worden afgeleid om verzoekers hun minderjarige kinderen persoonlijk te horen teneinde hun toe te laten hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in het bijzonder omwille van hun niet-traditionele levensstijl en het feit dat zij verwesterd zijn, uiteen te zetten, kan niet worden ingezien op welke wijze een dergelijke toelichting afbreuk kan doen aan het geheel van bovenstaande overwegingen, noch aan het besluit dat hun ouders middels hun verklaringen geen zicht bieden op de plaats waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend.

3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS